

KIS LAP

ÜNNEP DÉLUTÁNJÁN. (Lásd a 418. lapon.)

XLIII. kötet, 26. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1892. december 25-én.
Megjelen minden vasárnap, 16 oldalon.

Előfizetési felhívás

„K I S L A P“

huszonharmadik évi folyamára.

VÉGÉHEZ közeledő esztendővel végére érünk a „Kis Lap“ most folyó *negyvenharmadik* kötetének. Megnyitjuk tehát az előfizetést az új évvel meginduló *negyvennegyedik* kötetre, a „Kis Lap“-nak immár *23-dik évi* folyamára.

Ha ilyen hosszú, sikerben, elismerésben gazdag mult után *Forgó bácsi* ezuttal nem éri be azzal, hogy egyszerüen rámutasson arra a tekintélyes könyvtárra, melyet a „Kis Lap“ eddigi kötetei alkotnak, oka az, hogy ezuttal nem annyira a multa akar utalni, mint inkább a jövőbe belemutatni s szülékkal, tanítókkal, nevelőkkel és magukkal a kis olvasókkal is előre tudatni, mily *fontos* és minden olvasónak bizonytal *kedves meglepetésül* szolgáló fejlődést hoz ez a jövő a „Kis Lap“-nak.

Közel negyedszázada, hogy a „Kis Lap“ megmutatta az utat, melyen a magyar gyermek-irodalomnak haladnia kell. Azóta sok versenytárs követte, mindannyi a már tört csapáson. De mindenkor rajta volt *Forgó bácsi*, hogy a „Kis Lap“ járjon elől. És most érkezettnek látja az időt, hogy a kiadó társaság áldozatkészségétől támogatva, ismét előbbre vigye a magyar gyermekvilág kedvenc lapját a tökéletesedés útján.

Íránya, mely ki van próbálva, nem változhatik. Közölni fog ezentul is kitünő íróktól érdekes és egyuttal tanulságos elbeszéléseket, névszerint **SZIDI, IDA és DORINA NÉNIK, JÓKAI MÓR, MIKSZÁTH KÁLMÁN, KOZMA ANDÓR, TÓTH BÉLA, RÁKOSI VIKTOR, HERCZEG FERENCZ** stb. kedvelt magyar szerző tollából, továbbá vonzó formában ismeret-terjesztő cikkeket, ezek mellett költeményeket, mindezt művészi rajzok kíséretében, s megmaradnak mind a kisebb rovatok is. De mindez fejlesztést, kiegészítést fog nyerni, olyat, melynek a kis olvasók nagy serege, tudom, tapsolni fog. Abból, amit megállapítottam, csak egyet-mást árulok itt el.

1. Újévtől fogva a „Kis Lap“ *alakja* az eddiginél *jóval nagyobb* lesz és mig ekkép tetszősebb formát nyer, tetemesen több olvasmányt is fog nyújthatni.

2. Az eddigi rajzokon kívül, melyek a szöveget élénkitik, kéthetenként *színes műmelléklet* fogja a „Kis Lap“-ot díszesíteni, oly művészi kivitelben, melyhez hasonlót, mint a közel jövő tényei igazolni fogják, *magyar ifjúsági lap még nem nyújtott*.

3. A kis olvasók szívesen foglalkozván elme élesítő feladványok, rejtvények megfejtésével, ilyenekkel a „Kis Lap“ jövőre is szórakoztatni fogja őket, s hogy néha sok fejtörésbe kerülő megfejtésekben annál nagyobb örömet, a fejtörésre pedig buzdítást találjanak, *minden feladvány megfejtésére jutalom lesz kitűzve*, még pedig érdekes és értékes könyv vagy dísz tárgy, egyszer az év folyamán pedig *nagyobb értékű tárgy*, mely a nyertesnek állandóan *kedves emlékére és mulatságára* fog szolgálni.

4. Mindezek után pedig következik a negyedik, igazi meglepetés. Mert ha jelentékeny áldozatokkal jár mindaz, amit fenn elsoroltam, voltaképp az következnek, hogy az előfizetőtől is nagyobb áldozat kívánatik. De megfordítva lesz! Forgó bácsi és a kiadó tulajdonos társaság elérkezettnek tartják az időt, hogy a „Kis Lap“-ot még szélesebb köröknek tegyék hozzá-férhetővé, azoknak is, melyek kevésbé tehetősek. Ezért épp akkor, mikor a „Kis Lap“-ot tartalmában is, alakjában is, mellékletekkel gyarapítják, *tetemes árleszállítást* is határoztak el, úgy hogy a „Kis Lap“ ezentul *egyharmadával lesz olcsóbb*, mint eddig volt s bőségét tekintve, aránylag *a legolcsóbb magyar gyermekújság* lesz.

Nincs kétségünk, hogy a rendkívüli kedvezmények, melyeket a „Kis Lap“ ekképp nyújt, még tömegesebben fogják Forgó bácsi zászlaja alá gyűjteni a magyar gyermekvilágot. S ez megint új, biztos alapja lesz a „Kis Lap“ további fejlődésének.

Ebben az örvendetes reményben hívja és várja régi és új hiveit

Az Athenaeum részv.-társaság

a »Kis Lap« kiadó-tulajdonosa.

Forgó bácsi

a »Kis Lap« szerkesztője.

Tisztelettel kérjük a „Kis Lap“ előfizetőit megrendelésök mielőbbi beküldésére, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára ezentul:

Negyedévre	1 frt
Fél évre	2 frt
Egész évre	4 frt

Az előfizetések, legcélszerűbben postai utalvánnyal, a „Kis Lap“ kiadó-hivatalához, Budapest, Barátok-tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

A MEGTÉRT FIU.

— Karácsonyi történet. —

Irta Misi bácsi.

KARÁCSONY szombatjának délutánja van.

A falu gyermekei künn futkosnak a falu végén. Egy része hóbul házat épít, vagy tornyot rak; a másik része elsepri a jégről a havat és aztán hajrá!... végig, végig iringálnak rajta. Ha egyik másik elbukik a hóban, vagy elcsuszik a jégen, oda se neki! Talpra ugrik, újra bele áll a sorba és iringál tovább. Ha a keze megfázik, az ujjak meggémberednek, két öklét összefogja, a szájához tartva belé lehel: »Fü, fü! Ekkora körte terem majd a nyáron!«

Kedves évszak az a tél. Különösen, ha otthon jó meleg szoba várja az apró népséget. Hát még ma, szent Karácsony estéjén! Micsoda öröm, micsoda vigasság lesz még ma! Majd gyertya-gyújtás után össze gyűlnek a kemence körül, azután jön az a szép ének vagy zsoltár, azután a gyerekek diót kapnak; jut egy-egy kalappal mindegyiknek. Azután kezdődik a játék. Azután a mákos tészta, az sem megvetni való.

Vacsora után pedig édes apa, vagy valamelyik bátyám uram, hozzá fog a meséléshez. Szívesen hallgatja ám ezt a gyermek. Meg se mukkan, olyan csöndesség van a szobában.

Egyszer csak megszólal ám az ablak alatt egy hang:

— Szabad-é a betlehemeseknek bémenni?

Nosza felugrálnak ám a gyermekek és kiabálják:

— Szabad, szabad! Ugy-e édes apám, szabad!

Az öreg gazda kikiált az ablakon:

— Szabad, gyertek be no!

Bejönnek hát a betlehemesek és a Betlehemet leteszik az asztalra. Milyen szép kis fa házikó ez! Benne a jászol, a jászolban alszik a Jézuska. Es az egész fényesen ki van világítva. A három fiu közül kettő juhász. Ugy is van öltözve: kifordított subában, lekonyított kalappal, nagy bottal a kezében. Azután eléneklik azt az éneket, amely így kezdődik:

»Csorda-pásztorok, csorda-pásztorok — mikor Betlehem mellett legeltették a nyáját, megjelent nekik az angyal, és hírül hozta, hogy megszületett a Jézuska.«

Az ének után tréfás játékot játszanak. Jaj, milyen mulatságos az! Azután a betlehemesek megkapják a magukét, jó összemarok diót, nagy darab kalácsot, egy pár krajczárt. Jó éjszakát kívánva, odább is állnak vigan. Még az utcáról is behallatszik, amint osztozkodnak az ajándákon.

— Nekem csak hat diót adtál!

Azután megint csöndes lesz minden. Ujra folytatják a mesét. Éjfél felé még talán ólmot is öntenek. Abból lehet megtudni, milyen lesz a jövő.

Be gyönyörű is az a Karácsony! A gyermekek a jövő boldogság érzetében eltelnek örömmel. Dehogy vetettek ügyet a járó-kelekre. Hiszen most mindenki haza felé siet, hogy a boldog estét családja körében töltsék.

Senki sem veszi észre a magányos vándor legényt, aki az ő kis batyujával a hátán a falu felé ballag. Nem látja senki, milyen szomorúság ül ezen a napbarnította arcon. Járása tétovázó. Majd megáll minden látható ok nélkü, a földre szegezi a tekintetét, botjával a hóban különböző ábrákat rajzol, majd újra megindul és gyorsan lépdél.

Amint a zsbongó gyermek-hadat meglátja, letér a széles utról, mintha attól félne, hogy észre veszik és rá ismernek. Egy dülő uton átvág a legelőre. Az elhagyott csorda-kut mellett leteszi

batyuját a térdére rejti, sokáig

A múlt mára a levegő

Ki lel és olyan van. Ma mindenki

Miért ol

Sötét mályával fölötté sz

vigasztal

Lakat volt. Sz

a templ lett volt

tisztelte.

és egy volt telj

éppen a volna, a

amilyen

akaratos

mondhat

valami c

bánta és

ban, hog

mindig l

ség. Az

volt a ro

barátság

betudta

gonosz t

megszáll

akart, M

— Ug

velem ta

Ez mi

mutassa

merőbb

batyuját egy köre, azután ráül, könyökét a térdének támasztva és a két fejét tenyerebe rejtve. Ott ül némán, mozdulatlanul sokáig.

A mulató gyermekek víg zaja elnémult már. Haza térő varju sereg károg a levegőben. Sötét este borult a földre.

Ki lehet ez a legényke? Olyan fiatal, és olyan bánatos! És ma Karácsony-este van. Ma mindenki otthon ül boldog családi körben. Neki nincs otthona? Ma mindenki örül és másnak örömet szerez. Miért olyan szomorú egyedül ő?

Sötét alakja egybe olvad az est homályával. Egy elkésett varju lebben el fölötte suhogó szárnyakkal. Nem nagyon vigasztaló, amint ezt kiáltja: Kár, kár!

* * *

Lakatos István jómódu gazda ember volt. Szép cserép födelű háza ott állott a templommal szemben. Vagyona mellett volt becsülete is. Aki csak ismerte, tisztelte. Két szép gyermeke: egy fiú és egy leány. A boldogsága még sem volt teljes. Nem volt pedig azért, mert éppen ami a legfőbb boldogsága lett volna, a Gyuri fia nem lett olyan, amilyennek ő szerette volna. Vásott, akaratos fiú volt. Alapjában véve nem mondhatta az ember rossznak, mert ha valami csinyt követett el, rendszeren megbánta és mind annyiszor föltette magában, hogy megjavul; de a jó szándékát mindig legyűrte a végtelen könnyelműség. Azonkívül szinte szerencsétlensége volt a rossz czimboraság, a Gődény Miska barátsága. Ez a kis falu-rossza mindig betudta hálózni, hogy vele tartson és gonosz terveiben segítse. Ha Gyurit néha megszállotta a jó lélek és ellenszegülni akart, Miska csak ennyit mondott:

— Ugy-e félsz? Azért nem akarsz velem tartani!

Ez mindig használt. Gyuri, hogy megmutassa mennyire nem fél, annál vakmerőbben látott a dologhoz.

Mennyi szomorúságot, keserűséget okozott jó szüleinek! Hiába volt minden kérés, hasztalan minden fenyegetés. Kis hugának a jó példája sem fogott rajta. Pedig ha valakinek a kedviért megtett valamit, az Ilonka huga kedviért megtette. Ez a szende, jóságos lányka olyan szépen tudott neki könyörögni, olyan meghatóan tudott a lelkére beszélni, hogy Gyuri ilyenkor rendszeren ellágyult. Szerette is Ilonkát igaz szívből; ha valaki bántani merté volna, majd adott volna ő annak! De a kis lány is többször megvédélmezte a bátyját, különösen a büntetéstől; az apai haragot sokszor el tudta háritani engesztelő szavakkal.

De bármint szerette hugocskáját, bármennyire mutatta is, hogy hajta a szavára: ez csak addig tartott, míg Miskával össze nem került. Birkózott benne a jó és rossz indulat, de a vége csak az lett, hogy a könnyelműség kerekedett fölül.

A nyáron mult három esztendeje, hogy a rettentő eset történt rajta.

Egy pillanatra nemes szándékkal eltelve sétált az udvaron, tervezgetvén, milyen jó lesz ezután és hogyan jár majd szülei kedvében. Egyszerre csak megszólal a kerítésen át a Miska hangja:

— Gyuri, Gyuri! Jöjj hamar, mondok valamit.

Gyuri már indult. De persze megállította az iménti gondolata. Azután vissza kiáltott.

— Nen megyek, nem szabad!

— Hát már megint félsz? Te gyáva!

Gyurinak se kellett több. Az az ostoba felfogás, hogy a legrosszabb fiú majd gyávának tartja, legyőzte jó szándékát.

A két fiú a kert alatt szötte-fonta terveit. A tanácskozás vége az lett, hogy madarászni mennek.

— Verébfogóval csak nem bajlódunk, szólt Miska, hálónk meg nincs. Tudod mit Gyuri? Hozd ki az apád pisztolyát.

Gyuriban ismét megszólalt a jobb indulat.

— Azt ugyan nem hozom ki! Meg van tiltva. Sohasem tettem és most sem teszem.

— Mert gyáva vagy!

A vége az lett, hogy Gyuri belepózkodott a szobába, és apja nem lévén otthon, sikerült a pisztolyt kézre kerítenie.

— Nohát most már próbáljuk meg, mit tudunk! kiáltott Miska. Az első lövés téged illet meg, mert megmutattad, hogy bátor fiu vagy.

Ezzel neki indultak. A kert mentén haladtak, valami husz lépésnyi távolságban a bokroktól.

— Nézd csak, szólt Miska; ott a ribizkebokron veréb ül, próbáld ledurrantani.

Gyuri fölemelte a pisztolyt. Bizony reszketett a keze egy kissé. Neki fordította a bokornak, a fejét félre tartotta, oda se nézett, megnyomta a ravaszt és a pisztoly eldurant.

Ebben a pillanatban éles sikoltás hallatszott. Egy leány-alak tünt elő a bokor mögül. Ilonka volt. Csak ennyit kiáltott panaszos hangon:

— Jaj Gyuri, mit tettél?

Egyet lépett és előre bukott arccal a földre.

Gyurinak a vér megfagyott a szívében. Ott állott, kidüllesztett szemmel, bárgyun tekintve maga elé. Azután eldobta a pisztolyt, megfordult és elkezdett futni.

Futott, futott. Mintha égne a talpa alatt a föld, rohant előre. Kő feltörte a lábát, tüske megtépte a ruháját, ág megvérezte az arcát. Nem érzett semmit. Csak futott.

Futott egyre. Miért? Hogy minél messzebb legyen attól a gyászos helytől. Nem tudta ő maga sem. Nem gondolkozott. Csak a szívébe nyilalt bele a fájó gondolat.

Futott, futott lélek-szakadva. Ha emberek kérdezték, hová szalad, nem felelt. Nem hallotta a hangjukat. Nem hallott egyéb szót mint azt a panaszos hangot: »Jaj Gyuri, mit tettél!«

Rá esteledett. Elbukott egy kőben. Ott maradt; ott aludt el. Dehogyan aludt. Kinos látások gyötörték. Ott vergődött reggelig.

Azután futott tovább egész nap, meg más nap, meg harmad nap, meg tudja az Isten hány napig! Vad bogyóbul táplálkozott, ágya a pusztza föld, párnája a kemény kő volt. A lelki gyötrelmetől nem érezte a testi sanyarúságot.

Igy bolyongolt messze földekre. Elhagyta hazája határát, idegen országokon át tévelygett. Mindegy volt. A saját szülő földje is idegen már neki.

A sajtó fájdalom helyét idővel a néma bánat foglalta el. Szomoru arccal járt-kelt az emberek közt. Nem érdekelte a város szépsége a hova véletlenül jutott. Pedig ugyancsak volt volna mit bámulni rajta! Gyönyörű kikötő város, fényes palota-sorok, gazdag kirakatok, sürgőforgó emberek. Azután a tenger, az a beláthatlan nagy tükör. És a tömérdek hajó roppant fölszereléssel.

Gyuri búsan ödögött a tenger-parton, ügyet se vetve, mi történik körülötte. Egy hajós viseletű ur megveregeti a vállát.

— No fiu, mit lóगतod a fejed? Jöszte velünk a tengere, világot látni.

Gyuri hamar rá állott. Sokat hallott a tengeri veszedelmekről, viharról, hajótörésről. Ez köll neki. Ez felel meg az ő hánykodó lelkének legjobban.

Felcsapott hajós inasnak. Azután neki a megmérhetetlen óceánnak!

A hajós-inasnak nem a legjobb dolga van ezen a világon. Mindenki parancsol neki és senki sem kényezteti. A legnehezebb munkát köll végeznie. Tomboló viharban ott mászkál az árbocon, hogy a vitorla-köteleket eligazítsa. Dermédő ujjaival nem kapaszkodhatik semmibe és egy szélroham a sötét tengerbe sodorhatja. A durva matrózok meg ide-oda lökdösi. A legkisebb hibáért kijár neki a »macska« — a hétágu korbács.

Gyuri nem zugalódott a kemény bánásmód miatt.

— Minnyu vétke

Sokszor roppant á nem hallo sivitáná:

»Jaj G

Elszánt

megszeret

De ő csak tendő ala rekségét.

a távol I kaságok tapasztalt

merített s

Egyszer

másik lel

vébe: a k

mérveket

leit még

boruljon

kolja azt

Ilonkáján

lehelje ki

És am

nem volt

mintha e

fűzve a k

teléket

mindig k

Hiába

szülei ne

meg is k

haza me

tudott el

Egy eszt

a honvág

Kapit

szívesen

kikötőbe

elröpítet

eső állor

És m

kut me

Lakatos

— Mind csekély büntetés az én iszonyu vétkemért, gondolta magában.

Sokszor a zugó zivatarban, mikor a roppant árbocz recsegeve ropogott, Gyuri nem hallott egyebet, mintha a szél azt sivitáná:

»Jaj Gyuri, mit tettél!«

Elszánt, bátor hajós lett belőle. Társai megszerették, följobb-valói megbecsülték. De ő csak szomorú maradt. Két esztendő alatt beutazták az egész föld kekrekségét. Voltak Amerikában, eljutottak a távol Kinába, Japánba. A látott ritkaságok nem tudták fölvidítani. Sokat tapasztalt, sokat tanult, de örömet nem merített semmiből.

Egyszer a nagy bánat mellé még egy másik lelki gyötrellem fészkelődött a szívébe: a honvágy. Napról-napra nagyobb mérvet öltött benne a vágy, hogy szüleit még egyszer láthassa. A keblére boruljon az édes anyjának és megcsokolja azt az áldott apai kezet, szeretett Ilonkájának a sírját fölkeresse és ott lehelje ki a lelkét.

És amint ez a vágy erőt vett rajta, nem volt többé nyugalma. Ugy érezte, mintha egy erős kötelékkel össze volna fűzve a hazájával, és mintha ezt a köteléket most láthatatlan kezek huznák, mindig közelebb, egyre erősebben.

Hiába riasztotta az a gondolat, hogy szülei nem bocsátják maguk elé. Talán meg is haltak a nagy bánatban. És ő haza menjen a világ csufjára. Nem tudott ellen állani a nagy sovárgásnak. Egy esztendeig küzdött ellene, végre is a honvágy győzött.

Kapitányától szabadságot kért és az szívesen meg is adta neki, mihelyt a hazai kikötőbe értek. Vasutra ült, és a gőzös elröpítette a szülő falujától két órányira eső állomásig.

És most itt van. Ott ül az elhagyott kut mellett. Az a magányos vándor: Lakatos Gyuri.

* * *

Idáig csak eljött, de most, most! Ez az utolsó lépés a legnehezebb. Könnyebb volt a távol Indiából ezernyi ezer mért-földnyi uton idáig jutni, mint innen azt a tiz percnyi utat megtenni.

Gyuri kinos tépelődések közt vergődött. Hogyan kerüljön a megszorított szülők szemei elé? Talán jobb volna ebbe az elhagyott kutba ölni magát.

És az ijesztő, bünös gondolat talpra állította Gyurit. Bizonytalan lépésekkel haladt a falu felé. Minden ház ablakából barátságos világ derengett ki. Minden szobában a boldog családi tűzhely körül élvezték a szent ünnep örömét, csak a Gyuri szívében ült a sivár bubánat.

Tétovázva haladt a falhoz lapulva.

— Nem, nem megyek be! Csak az ablakon tekintek be, azután vissza térek; senki se tudja meg, hogy itt jártam.

Az utcza felől az ablak-táblát reszkető kézzel kissé kinyitotta, és a keskeny nyíláson betekintett. És ott látta édes apját. Nagyon megtörődött, nagyon öregedett, hogy utoljára látta. Az asztal mellett ült. Fejét szomorúan a kezére hajtotta és hangosan olvasott valamit. A bibliából olvasott. Gyuri látta a szája mozdulását, de nem értette, hogy mit olvas az édes apja.

Az pedig a bibliából a tékozló fiu történetét olvasta, aki az áldott apai házból szintén idegen tartományokba ment.

Minek utána pedig mindeneget eltékozolt volna, támada nagy éhség abban a tartományban és ő meg kezdte fogyatkozni.

És elmenvén, adá magát annak a tartománynak egy lakosához, ki elküldi őtet az ő mezeire, hogy legeltetné az ő disznait.

És kívánja vele megtölteni az ő gyomrát a moslékkal, melyet esznek vala a disznók, de azt is senki nem adja vala neki.

Mikor pedig magába tért volna, monda: Az én atyámnak mely sok béresei bővelkednek kenyerekkel, én pedig éhél halok meg!

Felkelvén elmegyek az én atyámhoz és ezt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened!

(Folytatása a 417. lapon.)

KARÁCSONYKOR. Angyalok zengenek. (Lásd a 420. lapon.)

(K
 És nem va
 fiadnak hivat
 a te béreseid

Felkelvén
 pedig még ta
 és megszána
 nyakára és m

Mondá ped
 tem az ég el
 immár méltó
 tassam!

És mondá a
 zátok elő ama
 tessétek fel őt
 és sarut az ő

És előhozva
 tek meg, és la

Mert az én
 elveszett vala
 vigan lenni.

Ezt a törté
 Azután leha
 Ő is így te
 megtérne.

Gyuri az
 Mit tegyen h
 hogy a drága
 totta volna?

Neki bátor
 kapun. Az ud
 szoba belsejét
 is ott ült az
 vébe éles fáj
 bánatos arczo

A szobában
 ketten! Hát i
 ges álom? Ho
 tettél!

Gyurit hirt
 A ház-őrző eb
 jár az udvaron
 tott rá a jöve

Gyuri szeret
 zajra kijött az
 kiált:

— Ki az? M

A kutyát eles
 mellett termett
 ismert reá.

(Folytatás a 415. laphoz.)

És nem vagyok immár méltó arra, hogy te fiadnak hivattassam: tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy!

Felkelvén azért, elméne az ő atyjához. Mikor pedig még távol volna, meglátá őtet az ő atyja és megszáná őtet és hozzá futván, esék az ő nyakára és megcsókolgatá őtet.

Mondá pedig néki az ő fia: Atyám, vékeztem az ég ellen és te ellened, és nem vagyok immár méltó arra, hogy te fiadnak hivattassam!

És mondá az ő atyja az ő szolgáinak: Hozzátok elő amaz én fölölröző ruhámat és öltöztessétek fel őtet és adjatok gyűrűt az ő kezébe és sarut az ő lábaira.

És előhozván ama meghizlalt tulkot, öljétek meg, és lakozzunk vigan:

Mert az én fiam megholt vala és feltámadott, elveszett vala és megtaláltatott. Kezdenék ezért vigan lenni.

Ezt a történetet olvasta az édes apja. Azután lehajtotta a fejét az asztalra. Ő is így tenne, ha az ő elveszett fia megtérne.

Gyuri az édes anyját nem láthatta. Mit tegyen hát? Vissza térjen anélkül, hogy a drága vonásait csak megpillantotta volna?

Neki bátorodott és belül került a kis kapun. Az udvar felőli ablakon az egész szoba belsejét megláthatta. Édes anyja is ott ült az asztalnál. Gyurinak a szívébe éles fájdalom nyilalt, amint ezt a bánatos arcot megpillantotta.

A szobában csak ketten voltak. Csak ketten! Hát igaz mégis? Nem rémséges álom? Ilonka nincs. Jaj Gyuri, mit tettél!

Gyurit hirtelen zaj riasztotta fel. A ház-őrző eb megneszelte, hogy idegen jár az udvaron, hangos ugatással rontott rá a jövevényre.

Gyuri szeretne már kiosonni, de a zajra kijött az apja és a pitvar-ajtóból kiált:

— Ki az? Mért nem jön be?

A kutyát elcsitítva, pár lépéssel Gyuri mellett termett, de a sötétségben nem ismert reá.

— Ha idegen, miért nem jön be? Más-kor is szívesen látjuk, hát még Karácsony szent estéjén!

Nyájas szívességgel bevezeté a szobába.

— Kerüljön beljebb...

De tovább nem mondhatta, mert az édes anya hangosan felkiáltott:

— Gyuri, kedves fiam! És zokogva borult a fia nyakába.

Az anya szeme leghamarabb felismerte a fiát.

Kimondhatatlan volt az öröm. Azt se tudták mit mondjanak neki, azt se tudták mit kérdezzenek tőle. Jaj be megbarnultál... ugyan hol voltál... hogyan megnőttél!...

Gyurinak úgy tűnt fel az egész mint egy álom. Hát még mikor édes anyja ezt mondta:

— Jaj Ilonka ha tudná!

Gyurival egyet fordult a világ. Csak azt bírta mondani:

— Hát Ilonka...

— Igenis oda át van Ferencz komáék-nál. Altal küldtük egy kis karácsonyi mulatságra, hogy ne lássa itthon a mi nyomoruságunkat. Ugyan édes lelkem, szalajts át érte valakit.

Pár percz mulva előkerült Ilonka is. Most volt még csak a Gyuri öröme teljes, most örülhetett igazán az életnek.

A beszéd folyamán megtudta Gyuri, hogy az a végzetes lövés Ilonkának csak a karját horzsolta. Pár hét mulva kiheverte. Csak a nagy ijedtségtől esett össze.

A Gyuri szenvedéseinek vége szakadt. Nagy volt a büne, de meg is lakolt érte.

Milyen Karácsony volt ez, milyen örömben teljes, boldog Karácsony!

A boldog szülők mintha pár percz alatt ugyan-annyival megfiatalodtak volna, amennyit három esztendő alatt öregedtek, úgy sűrögtek-forogtak. Helyét sem találták a megkerült fiúnak.

Még az-nap este elterjedt a hire az egész faluban, hogy haza került ám a Gyuri! Jöttek is mindjárt a szomszédok

és rokonok; egymásnak adták a kilincset. Már az éjféli miséről is vissza jöttek az emberek mikor Lakatoséknál még javában folyt a hangos beszéd. Gyuri beszélt el, mit látott a messzi országokban.

Mikor a vendégek eltávoztak, Gyurit a jó vetett ág várta. Egy hajósnak, ki három esztendőn át nem feküdt ilyenben, nem utolsó élvezet.

Hiába volt az az ág olyan puha, hiába vetette az édes anyja: maga Gyuri nem tudott benne aludni; nem tudott pedig a nagy boldogságtól. Csak hajnal felé szenderült el. Mit álmodott? Akármit álmodott, olyan szép nem volt, mint a tegnapi este.

Mikor fölébredt, az édes anyja már ott ült az ágya szélén. És jó hogy ezt tette, mert különben Gyuri el se hitte volna, hogy az egész nem álom volt. Oh milyen boldog Karácsony volt ez!

Gyuri délelőtt a templomba ment szüleivel. Délután meg az ismerősöket, rokonokat látogatta meg.

Este pedig az édes apja, hogy a biblia szavai szerint cselekedjen, akkép tett mint a tékozló fiu apja: tulkot öletett és nagy vigasság hangzott az egész házban a megtért fiu öröme. A házi gazda nevenapja is volt. Ilyen vigásos István napját se tartottak még soha.

ÜNNEP DÉLUTÁNJÁN.

(Képpel a czimlapon.)

KEDVES vidám volt a Karácsony-est. Palika és Évike még álmukban is azt

élték tovább. És az volt a legszebb a szép álomban, hogy mikor reggel fölébredtek, akkor sem mondták: »Kár,

hogy csak álom volt!« Mert valóság volt, hogy a szép ünnepen betelt sok régi óhajtásuk, megkapták jó viseletük jutalmát.

Ott feküdt az asztalon többféle szép ajándék, melyet szüleiktől kaptak. Meg is kezdték mindjárt a tervezgetést, hogy

— Én az új babámat fogom felöltöztetni, szolt Évike.

— Oh, az nagyon unalmas. Abban én nem tarthatok veled. Sokkal mulatságosabb, ha a furófaragó szerszámaimat próbálom ki.

— Engemet meg az nem érdekel.

— Hát akkor ma nem fogjuk együtt tölteni a szabad napunkat.

— Jól van, hát nem fogjuk.

Egyik is, a másik is kissé duzzogva mondta ezt; haragudott egy kicsit magára is, a másikra is. Már ez nem volt nagyon jó kezdet a szép ünnepnapra, kivált nekik, akik máskülönben jó testvérek voltak. Éppen azon boszankodtak, hogy most mégis nem fognak egymás kedvére tenni.

Délig egyébbel telt az idő. Ez pedig jó volt arra is, hogy a reggeli duzzogó mondást egyik is, másik is megbánja. Mikor délután arra került a sor, hogy kedvökre szorakozzanak, Évikének semmi kedve nem volt bábuzni, Palikának sem furni-faragni. Csak úgy ögyelegtek. Még az öreg czirmos meg a kis czicza is hiába hizelkedtek, nekik sem jutott ki a szokott játékból.

Egyszerre megszólalt Évike:

— Nincs kedvem bábuzni. Inkább a szép képes-könyvet veszem elő.

— Csakhogy én is éppen azt gondoltam, szolt Palika.

— De én gondoltam először.

— Hm! Csak hogy a könyv mind a kettőnké.

— Az ám! Akkor hát mit tegyünk?

MÁSNAP.

Fostrar már a karácsonyra
Mennyi minden lógott rajta!
Mint a csillag, anyi láng;
Játék, bombon, cukros fánk,
Képes könyv, pofátca, dob,
Ezer meg ezer dolog.
S volt manának rája gondja,
Hogy füzérral körül fonja.
Mánap Lajos meg az Emmi
Kezük lassan szíjjel szedni;
És rá tüzetvén magoltra,
Néznek balra, néznek jobbra,
Mennyivel lettek hát szebbek,
Ügyesebbek, kevesebbek?
S hangoznak a vélemények:
»De kár hogy szíjjal tépték!«

ezen az ünnepnapon miképen fogják idejüket legkellemesebben eltölthetni. Másféle játékaik voltak Palikának és másfélék Évikének. Kiki a magáéhoz húzott.

— Úgy gondolnám, hogy együtt mulassunk vele. Ha ide ülnénk a padlóra, úgy tarthatnók a könyvet, hogy együtt nézegethetnénk.

— Persze! Így nagyon jó lesz! És akkor megis együtt és egyformán mulatunk.

Előhozták a könyvet és egymás mellé ültek a padlóra. Most már teljesen meg voltak magukkal is, egymással is elégedve. Palika átölelte hugocskáját s aztán együtt nézték, olvasták a szép képes mese-könyvet, egymásnak magyarázták és oly gyorsan telt az idő, hogy egyszerre csak azt vették észre, hogy már sötétedik, nem látnak.

— Jaj de szép volt, amit olvastunk! szolt Évike. Ugy gondolom, hogy mégis csak többet ér mindennél a szép könyv. Enélkül most megnehezteltünk volna egymásra.

— Magam is úgy hiszem. De meg azt is hiszem, hogy jó szerencse és kedves intés is volt ez a könyv. Reggel mást-mást gondoltunk és nem akartunk mindjárt megegyezni. Pedig mindjárt arra gondolhattunk volna, hogy keressünk közös szórakozást; találunk, ha keresünk. A szép könyv rávezetett.

— És máskor, ha nem lesz is könyv, mely így össze békéltessen, keresünk és találunk egyebet.

S a mennyire ismerem a jó testvéreket, meg is fogják ezt tenni.

KARÁCSONYKOR.

(Három képpel a 416., 421. és 425. lapokon.)

HETEKIG vártuk, hetekig fogjuk emlegetni. Akárhány ünnepnap, vidám öröm napja van az esztendőben: egyik sem oly vidám, egyik sincs oly gazdag örömeiben, mint a boldogságos szent Karácsony.

Vágyak teljesülésének, kedves, nemes tervek betöltésének nagy ünnepe ez. Szíve egész melegével örvendez, kinek a Karácsony meghozta vágya teljesülését,

és azonképen örvendez az is, aki e szép ünnepen teljesíthette másoknak hő óhaj-tását. Mert boldogság, ha öröm ér; de még nagyobb boldogság, ha másnak szer-zünk örömet.

Örömré csak az számíthat, aki szeretetet érdemel és örömet csak az szerez másnak, aki szeret. S ezért olyan kedves, vidám ünnep a szent Karácsony. Mert ez már évszázadok óta a tiszta szeretet megnyilatkozásának nagy ünnepe. Aki szeret s akit szeretnek, ezen az ünnepen adja és kapja e gyöngéd, nemes érzelem bizonyosságát.

Közel két ezer esztendeje, hogy azon a napon, melyet Karácsony estéjén ülnék meg, e világra született a kis Jézus, akit e szent ünnepen ünneplünk. S fölnevekedvén, lőn Jézus a szeretet, igazság hirdetője, szomorkodók vigasztalója, szenvedők megsegítője, kit aki hiven követni akar, nem cselekedhetik másképen, mint ahogy ő cselekedett, nem ünnepelhet meg méltón másképen, mint a szeretet, jóság tetteivel. S ha soká, soká, talán egész éven át nem gondoltunk rá: Karácsony szent ünnepén eszünkbe jut, szívünknek vágya támad, hogy akit szeretünk, annak ezt be is bizonyítsuk. Szinte mintha éreznők, hallanók, hogy angyalok zengenek fölöttünk a magasban, hirdetve:

»Dicsőség az Urnak az Égben, béke és szeretet az embereknek lenni a földön!« (Lásd a képet a 416. lapon.)

Nincs is tehát, nem is lehet senki, aki ne szeretné Karácsony szent ünnepét, amikor száműzötten messze van tőlünk minden harag és gyarló indulat. Csak arra emlékezzünk, hogy e napon született Jézus, ki azt hirdette:

— Szeressétek egymást!

Ha mindenkinek ilyen nagy örömnapja ez, mégis leginkább az ti nektek, szeretők, jó gyermekek! Azoknak persze, kik igazán szeretők, jó gyermekek, nem csupán önző vágyból lesik, várják türelmetlenül ezt a szent ünnepet. Oh, de ezt a gondos

szülék ki is ösmert az alattomos képet az igaz szívü.

Ápa, mama, nagyapja jól tudja Karácsonyt. S mivel egyik szobában rejtőzik a Jézuska, aztán az ajtó (Lá

óhaj-tását, me senkinek, legfő Vannak ol divik a karács zik a kedves még jobb. Le mikor a jó gy hogy csak álú reményben ün reggel tele tön

szülék ki is ösmerik hamar s csalódik az alattomos képmutató, jutalmát nyeri az igaz szívü.

Apa, mama, nagymama és az öreg nagyapa jól tudják, ki érdemel boldog Karácsonyt. S mikor a szent est beköszön, egyik szobában rejtélyes készülődés történik a Jézuska fogadására. Megnyilik aztán az ajtó (Lásd a képet ezen a lapon)

belépnek a kicsinyek és ámuló, gyönyörködő meglepetéssel sietnek a ragyogó gyertyácskák fényében uszó karácsonyfához, mely alatt mindenki megtalálja, amit éppen leginkább kívánt. Leányka szép bábút, fiúcska szép lovacskát, hozzá mindegyik jó édes csemegét. Mert ugyan az, hogy az a boldog Jézuska mindig kitalálja mindenkinek a legtitkosabb

KARÁCSONYKOR. Megnyilik az ajtó. (Lásd ezen a lapon.)

óhajtását, melyet pedig nem árult el senkinek, legföljebb ha a mamának.

Vannak olyan vidékek, ahol nem divik a karácsonyfa, hanem reggel érkezik a kedves meglepetés. Így is jó, talán még jobb. Lehet előre álmodni róla. És mikor a jó gyermek fölébredve azt hiszi, hogy csak álmodott, im ágyacskáján a jó reményben üresen kirakott harisnyácska reggel tele tömötten duzzad. (Lásd a képet

a 425. lapon.) Örvendezve bontják föl s benne van mindaz, éppen az, amiről oly szépet álmodtak.

Kívánom, hogy minden kis olvasóm így járjon ezen a szép szent ünnepen. És fogadják meg, hogy igaz tiszta szeretettel fogják leróni a szent Karácsony ünnepen nyert örömet!

JAJ, ELRÖPÜL!

— A »Kis Lap« karácsonyi műmelléklete. —

L az, már el is röpült. Szárnya sincs, mégis ott leng már oly magasan, hogy el nem érné Anikó, akár-hogy kapkodna utána.

De nem is kapkod. Nincs mivel. Pedig megvan ám mind a két keze, ügyes két kezeeske; de mikor nagy szüksége van mind a kettőre! Tartani kell azt a nagy ernyőt és, ami még fontosabb, a szép könyvet, melyet a hóna alatt szorongat. Alig-alig bírja fogni az ernyőt, pedig okvetetlenül kell. Mert esik. Nem éppen nagyon. Máskor ilyen esőben Anikó esupa tréfából is elsétálgatott ernyő nélkül; most azonban itt a kedves szép ajándék, melyet Karácsonyra kapott, a szép mesekönyv. Már ezt igazán nem szabad össze áztatni, ki köll feszíteni az ernyőt, hogy megvédje.

Minden jó volna, ha az a goromba szél oly kegyetlenül nem fujna. Probálta kifordítani, elragadni az ernyőt; de Anikó keményen fogta. Jól van. Hát mást gondolt a furfangos szél, hirtelen belekapaszzkodott a kis leány kalapjába és azt röpitette föl magasra, azután vitte messzire.

Anikó megszeppent egy kicsit. Most már hogy kerítse meg a szökevény kalapot!

Szemközt pedig jöttek Lórika és Janika. Lórika kedvetlenül, Janika daczos peczkesen. A nagymamához indultak, ott lesz ma a karácsony-esti ünnepség. A mama már előre oda ment. Nem tudom, mit akar ott előre elrendezni? A két testvér talán sejtí, azért sietett oly nagyon, hogy az ernyőt is otthon felejtette. Az utcáról már rösteltek vissza térni, hát csak mentek. Janika hetykén lépegetett. Megmutatja ő, hogy nem fél valami kis havas esőtől; de Lórika bizony boszankodott, mert féltette a szép ru-

hácskáját. Egyszerre csak nagyot kaczag Janika.

— Haha! Nézd, az ott Anikó! Viszi a szél a kalapját!

— Az ám! és nem tud utána szaladni. Nagy bajban van szegény. Bizony segíhetnél rajta, szólt Lórika.

Janika gavallér fiu volt.

— Meg is teszem.

S a kalap után iramodva, csakhamar elfogta. Aztán oda vitték Anikóhoz. Nagyon szépen megköszönte s így szólt:

— De ti megáztok ebben az esőben! Nekem van nagy ernyöm, elkísérlek, a hova mentek. Talán elférünk mindnyájan az ernyöm alatt.

— Oh, én nem félek az esőtől, szólt Janika. De Lórikának igazán jó lesz.

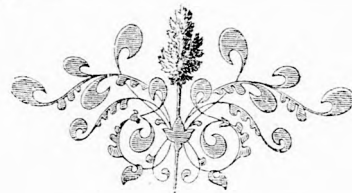
Lórika tehát az ernyő alá bujt s így már vígan eljutottak a nagymamához. Es mind a hárman nagyon meg voltak egymással elégedve.

*

Ezt ábrázolja az a szép kép, melyet a »Kis Lap« kiadói karácsonyi ajándékkul küldenek kis olvasóknak. Hiszem, megnyeri tetszésteket a sok különböző árnyalatu színben művészileg készült kép.

E műmelléklet különben csak bevezetés a kellemes meglepetések sorához, mellyel a »Kis Lap« kiadói ezentúl kedveskedni fognak a kis olvasóknak. Az új kötetben kéthetenként fogják egymást követni a szebbnél szebb színnyomatú műmellékletek; de a régi előfizetőknek is akartunk már előre juttatni belőle Karácsonyra.

Az újévben, új kötetben következik a folytatás.

Karácson
A föld
Gazsi pa
Alig v
A kis Jé
Meddő
Két hét e
Illedel
S ime el
Szárn
Áthallats
Cseng
És egysz
Megn
Kalapál
Gazsi

KARÁCSONY.

ŰZOS, fagyos téli este
 Sűrűn hull a hó;
 Rázogatja ős szakálát
 A vén tél apó!
 Künn a légszesz kékes lángja
 Bús-halványan ég;
 Benn a Gazsi szobájában
 Mosolyog az ég.

Karácsony-est tünde szárnyán
 A földre leszáll . . .
 Gazsi pajtás ezt az órát
 Alig várta már.
 A kis Jézus ünnepe, hogy
 Meddő ne legyen:
 Két hét óta viselkedik
 Illedelmesen.

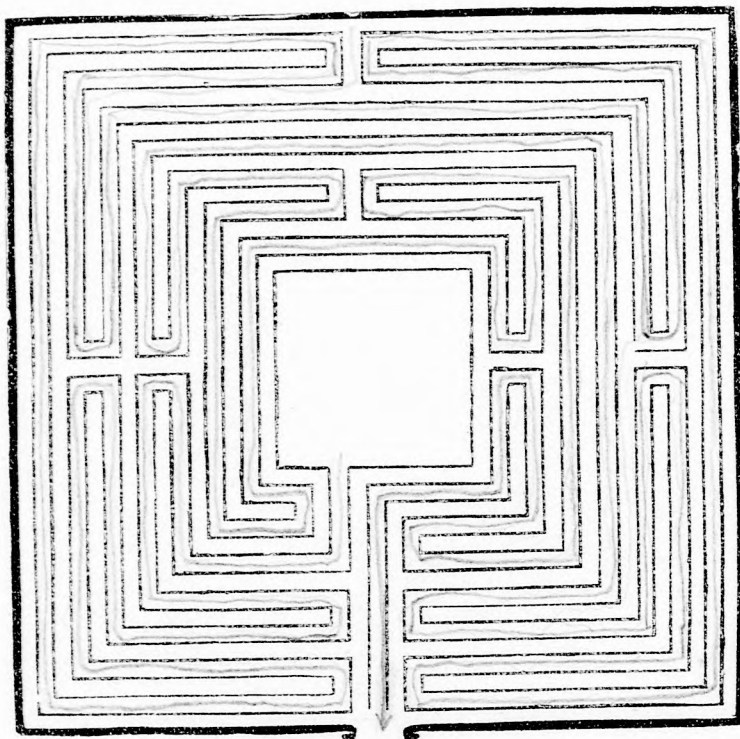
S íme eljött, eljött az est
 Szárnyas angyala —
 Áthallatszik a szobából
 Csengetyű-dala . . .
 És egyszerre a nagy ajtó
 Megnyílik belül —
 Kalapáló kis szívével
 Gazsi berepül.

Csillogó fa fénye mellett
 Boldogan megáll;
 Örömeben, ámultában
 Szókat sem talál.
 Arany almák lengő ágon,
 Mennyi, mennyi kincs!
 Tarka képnek, vas vitéznek
 Szeri-száma nincs!

Ki ne lenne e világon
 Boldog szertelen,
 Mikor az az örökzöld fa
 Játékot terem?!
 Egyszer ülünk esztendőnként
 Ilyen ünnepet . . .
 Ó boldogság, a kis Jézus
 Hogy megszületett!

UTVESZTŐ.

- Fályá - feladvány. -

Az alsó szél közepén levő nyíláson befelé, vagy a belső négyszög nyílásán kifelé indulva, megszakítás nélküli vonalon, a fekete korlát átugrása nélkül, kell végig menni az uton, míg a befelé induló el nem jut a belső négyszögbe, a kifelé induló pedig a szabadba.

Utközben bizony meg fog esni, hogy olyan pontra kerültek, ahol véget ér az ut, nem lehet tovább menni. Akkor szépen vissza kell térni és más utat próbálni. Legjobb, ha finomra hegyezett írónnal jelzitek a követett irányt.

A próbálgatás azonban azzal járna, hogy nagyon össze firkálnátok a rajzot. Pedig tudom, legtöbb kis olvasóm meg-

őrzi és bekötteti a »Kis Lap«-ot. Legcélszerűbb tehát, ha előbb átlátszó finom papírra pontosan lemásoljátok az utvesztőt és aztán a másolaton próbálgatjátok a megfejtést.

A helyes megfejtők elseje *szép és érdekes könyvet kap jutalmul*. A jutalmat *sorshuzás* fogja eldönteni. Szigorú ellenőrzés mellett, Forgó bácsi jelenlétében fog a *sorshuzás* megtörténni, s a »Kis Lap« kiadó hivatala azonnal megküldi a nyertesnek a jutalmat. Ezért az is szükséges, hogy a megfejtő pontosan jegyezze föl levelében lakása címét.

A versenyben, úgy hiszem, sokan fogtak részt venni. *F. b.*

KARÁC

rike az ő
fel a czi
szövetsége
közben t.

tavaly a m

A kis
ugy látszik
hadvezér

Hadsere
üggel-baj
rendezett k

nya seb
tetszik nek

ször is azo

hogy az ara

léros táb

lehordja é

»orrot« a

hogy ez n

a fejét v

a szó legsz

értelmében

Imrike, a

szolgájána

moruságos

tét meglát

va fakad,

fut ki az

riska nénj

Mariska n

olyan ügy

talán egy

meg tudja

csak az é

És Mari

a generális

cséjét, me

éppen az

ős magya

székely vi

KARÁCSONYI LÁTOGATÁS.

— Irta Márta néni. —

ÖDÖS decemberi délután. Bár alig ütötte még el a négy órát, máris sötétedni kezdett. Az arany-barna fürtű Imrike az ő kis kerek asztalán sorba állítja fel a czin armádiáját, mely a hármas szövetséget képviseli. Erről apa ebédközben t. i. sokat szokott volt mesélni tavaly a mamának.

A kis fiuban, úgy látszik, nagy hadvezér rejlik.

Hadseregének ügyyel-bajjal elrendezett balszárnya sehogysen tetszik neki. Először is azon kezd, hogy az arany galéros tábornokot lehordja és olyan »orrot« ad neki, hogy ez nyomban a fejét vesztette a szó legszorosabb értelmében. De Imrike, amint hü szolgájának szomorúságos helyzetét meglátja, sirva fakad, azután fut ki az ő Mariska néniéhez. Oh, Mariska mindent tud, Mariska mindenhez ért. Nincsen több olyan ügyes nő a világon mint ő; még talán egy generális betörött fejét is meg tudja reparálni. Ügyesebb nálánál csak az édes mama volt.

És Mariska csakugyan tudott segíteni a generális baján: előszedte a kis üvegcséjét, melynek az Imrike katonáira éppen az a hatása volt mint a Csaba ős magyar vezér irjának az ehullott székely vitézekre: feltámasztotta őket.

Csakhogy a feltámadt generális nem rohanhat ám mindjárt a csatába, mint a Csaba vitézei. Annak előbb szabadságra kell menni és pedig jó messzire Imrikétől, teszem a nagy almárium tetejébe.

A bal szárny parancsnokságát addig is az ezredes veszi át, kit Imrike már az ujonnan elrendezett hadtest élére állított. Pár percz mulva a hadsereg teljesen készen várta az oroszok támadását. De mivel a muszka vasuti vonat még mindig késétt, Imrike abba hagyta a várakozást és az ablakhoz ment.

Eközben már teljesen besötétedett. A gázlámpákat felgyújtották s a széles utcásor boltjainak kirakatai szokatlan fényben pompáztak. Kívül négyszer annyi ember forgolódott mint rendesen, és mindeniknek kisebb-nagyobb csomag volt a hóna alatt s a kezében. Gyorsabban is lépkedtek mint egyébkor s a sze-

KARÁCSONYKOR. A harisnya tele tömötten duzzad.

(Lásd a 421. lapon.)

mük ragyogott. Bérkocsik s fogatok, omnibuszok és hintók robogtak végig a havas uton, melyet a sűrű hóeséstől még teljesen meg nem birtak tisztítani. Apák, mamák, mosolygós nagymamák, bácsik és nénik ültek azokban s alig látszottak ki a csomagok és dobozok sokaságából. Csak a szeme nevetett valamennyinek.

A gesztenyés ember ugyancsak kevés marónit ad el ma! Annál kelendőbbek az arany almái meg a diói. Most is vesz egy szegény munkás egy pár hatos árát

a gyermekeinek. Hadd örüljenek ma ők is, mert ma minden gyermek, minden ember örül, hiszen ma van a kis Jézus születése napja!

De Imrike már nem örül semminek sem. Tudja ugyan, hogy ő hozzá is eljön a kis Jézuska, mert ő szófogadó, kedves fiúcska, aki sohasem marad adós a leczkéjével a kisasszonynak. Hoz neki a Jézuska új módi hinta-lovat: velozipédet, meg egy ezred ólom katonát, tán éppen tüzéséget, amit már olyan régen kívánt magának. De mihaszna most mindennek, ha az anyalka elvitte azt, amit Imrike legjobban szeretett ezen a világon: az ő édes mamáját.

A szobában mély csend. Mariska és a kisasszony lenn vannak Ilona néniénél az első emeleten, a papa még az irodában dolgozik, Peti a harmadik szobában tanulja a latin leczkéjét, az öreg szakácsné pedig, aki Imrikére vigyázott, csöndesen bóbiskol a másik ablakban.

A kis fiú egyedül van. Forró homlokát a hideg ablak-üveghez támasztja és néz, néz le az utcára, az emberekre, akik ragyogó arccal jönnek ki a fényes boltokból. És néz ki a keskeny nagyvárosi utcán át a másik ház-sorra.

A szemközti ablak lámpása is kigyúlt. Eleinte sötéten égett, de a fiúcska éles szeme már megtudta különböztetni, hogy egy cseléd-leány fehér abroszt terít a hosszúra kihuzott asztalra és azután hozza egymásután a sok csomagot a szobába. A lámpás lassankint nagyobb fényre éled, s látja, hogy a cseléd-leányt egy karesu, aranybarna fiatal asszony követi. A fiatal nő alakja lenge, arcza jószágos. Imrike szinte meghökken — ha annak a szép néninek a haja nem volt volna arany-barna, azt hitte volna, hogy az ő édes mamája.

A fiatal asszony kibontja a csomagokat. Az egyikben roppant baba, a másikban hinta-ló, mely szakasztott olyan mint egy eleven kis ló, a harmadikban

arany-virágos porcellán baba-service, a negyedikben valóságos kaszárnya akkora katonákkal, mint az Emmike nagy kötött Jancsija; az ötödikben meg hatodikban sok egyéb ragyogó holmi.

A fiatal asszony még javában rendezgette az ajándékokat, midőn az ajtó felnyílt s két termetes ember nagy karácsonyfát hozott be. A fa akkora volt és oly szép, minőt Imrike, aki mindig jobban feszülő figyelemmel nézett át, még sohasem látott. Az ágai telides-tele voltak rakva szebbnél szebb és jobbnál jobb dolgokkal: arany almával, dióval, fügével, datolyával, czukor-babákkal, csokoládéból való kéményseprőkkel, apró arany ruhás király-kisasszonyokkal s vörös bársonybul varrt még apróbb majmokkal, üveg labdákkal meg kristály csillagokkal. A fa csucán pedig széke fürtös angyal ült, csodásan szép széke feje körül sugár-koronával és szórta apró kezeiből a doboló nyulacska, piczi vasutat, virágos kocsit, vitorlás hajót, és egyéb gyönyörű dolgokat. Most meggyújtják a fenyő-fácskán a tarka papiros lampionokat és a színes viasz-gyertyákat.

A szoba tündéri fényben uszik. Az egész délután csukva tartott ajtó most egyszerre felpattan, és a vidám aprók és nagyok serege betódul a ragyogó szobába.

Elöl jön a kis Alice, utána Misike, aki az ő vastag lábacskáival nem bírja a versenyt az ő fürge nénjével. Nyomukban Mariska és Elemér, a nagyobbak. Imrike ismeri mind a négyet a sétatérről. A kis Elemérnek éppen olyan arany-barna haja és szeme van mint neki magának. A gyermekek nevetnek és tapsolnak és boldogan ugrálják körül és csoda-szép fát. Elemér azonban nem-sokára abba hagyja ezt a mulatságot. Ő már nagy fiú, tudja kinek kell mind-ezekért a gyönyörüségekért köszönetet mondani. Oda megy a mamához, átöleli nyakát és hosszan csókolja, köszöni a szép könyvet.

Imrike néz, könybe lábbad, ilyen karácsonyfát, a legjobb édes és újra a karácsony telenül szeme mind a kedik föl. És es is mindig Imrikek szemeivel. Immintha az angyal nőne. Most les: az ablakon... be az Imrike a ruhája érinti a arany-barna bo hosszan... hos

— Teremtő elaludt az ablak szől Ilona néni mert nálam van neked sok szép a

— Aludtam és csodálkozva szemeit. Aludt Oly édeset álma hosszú fehér ruh repült be hozzá úgy mint akkor ő nekem meg bocsátott és m

És a gyerme az Ilona néni

A jó néni a maga lakás ott eléje és gyöngynél gyö fuj a szél, es és barátságos András bácsi, az Ilona néni ban áll édes a szobába, ké délczeg hinta a lóra, meg az imént az és kérdi tőle:

Imrike néz, remeg, s aztán szeme könybe lábbad. Tavaly ilyenkor ő is ilyen karácsonyfa alatt állott és csókolta a legjobb édes mamát. És most? Ujra és újra a karácsonyfára néz és önkénytelenül szeme mindig az angyalhoz emelkedik föl. És csodálatos!... az angyal is mindig Imrikére néz, nagy, ragyogó kék szemeivel. Imrike előtt úgy rémlik, mintha az angyal nagyobbra és nagyobbra nőne. Most leszáll a fáról... kirepül az ablakon... átrepül az utcán... be az Imrike ablakába!... Lenge fehér ruhája érinti a kis fiu gyászruháját s arany-barna bodor fürtjeit megcsókolja hosszan... hosszan.

— Teremtő Istenem! Ez a gyermek elaludt az ablaknál! Ébredj Imrikém, szól Ilona néni és megöleli a kis fiút. Siess, mert nálam volt a Jézuska és hozott neked sok szép ajándékot, amíg te aludtál.

— Aludtam nénikém? kérdi Imrike, és csodálkozva nyitja fel nagy barna szemeit. Aludtam? Nem! Álmodtam. Oly édeset álmodtam. Ő itt járt nálam, hosszú fehér ruhában, aranyos szárnyakon repült be hozzám és megcsókolott. Tudod, úgy mint akkor mikor rossz voltam és ő nekem megbocsátott. Ő mindig megbocsátott és mindig megcsókolott engem!

És a gyermek zokogva fonta kis karjait az Ilona néni nyaka köré.

A jó néni levitte Imrikét a lépcsőn a maga lakásába. Karácsonyfa ragyog ott eléje és az asztal tele van rakva gyöngynél gyönyegebb ajándékkal. Künn fúj a szél, esik a hó. De a szoba meleg és barátságos. Itt van Mariska, Peti, András bácsi, a kisasszony, Emmike, az Ilona néni leánykája. És ott az ajtóban áll édes apa. Mikor Imrike bejön a szobába, kézen fogja és oda vezeti a délcég hinta-ménhez. Kis fiát ráülteti a lóra, megcsókolja, épp oly forrón mint az imént az angyal-mama csókolta meg, és kérdi tőle: »Szép a paripa fiacskám?«

Imrike már hintáz is büszke táltosán s teljesen élvezzi a lovaglás gyönyörűségét. De mikor az apja megcsókolja, könnyes szemmel néz fel reája Imrike és azt mondja:

— Papa, nagyon kedves a te csókod, de az angyal-mamáé mégis csak édesebb volt.

Az apa szemébe köny lopózik és kimegy a másik szobába. Az erős férfi, aki eddig színlelt derűtségével és nyugodtságával a többieket biztatta a vigasságra, érzi, hogy szive össze szorul. Magához inti fiacskáját s most az egymás könnyeit össze folytatják. És e perczben, mintha szárny-suhogás hallatszanék fölöttük s egy fehér alak áldva tenné rá kezeit az apára és az ő kis fiára.

Derült arccal, megenyhült szívvel léptek ki a szobából. És szereteteinek földi öröme boldogan mosolyog egy angyal ott fenn, az örök üdvösség honában.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIII. köt. 24-dik számában közölt koczka-rejtvény megfejtése:

Jókai, ódon, kéz. az. i.

Helyesen fejtették meg: Oláh Ilonka és Zoltán, Romeiser Ilona és Feri. Kabdebo Margit, Biedermann Frida, Haidt Margit, Hainemann Erzsé, Waigandt Anna, Prokopovich Blanka, Uferbach Gizella, Mattyasovszky Zoltán, Patterson Margit és Orsolya, Csákós Laczika, Klein Ignác és Árpád, Verédy Ius, Vécsey Kálmán, Szathmáry Péter, Marton Jenny, Deutsch Berta, Molnár Anna és Viktor, Beöthy Katicza, Sturm Margit, Bárkányi Ödön, Eisenberger Vilma, Pick Marczel, Imre és Egon (hánszor rójjá meg Forgó bácsi egy-egy kis olvasóját, amért rojtos szélű papirosra ír, és ti nem okultok rajta! F. b.), Baum Róza és Miklós, (igyekezzetek esinosabban írni. F. b.), Francke Kálmán, Benedek István, Dienes Mariska, Schweiger Irma és Katinka, Vadas Zoltán, Grünwald Margit és Ilona, Adriányi Eszti és Jolánka, Stern Zsófi, Jávör Terka, Hirsch Ottilia, Singhoffler Mariska, Zimmer János, Weisz Hugó, Mössmer Pali, Josipovich Kálmán, Kun István, Weizenstein Ali és Ele-

mér, Gervay Mariska, Adler Margit és Ilona, gf. Matuschka Alfréd és László.

A »KIS LAP« XLIII. köt. 24-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Uradalom.

Helyesen fejtették meg: Molnár Anna és Viktor, Eisenberger Vilma, Vécsey Kálmán, Pick Marczel, Imre és Egon, Bárkányi Ödön, Klein Ignác és Árpád, Baum Róza és Miklós, Uferbach Gizella, Mattyasovszky Zoltán, Patterson Margit és Orsolya, Oláh Ilonka és Zoltán, Romeiser Ilona és Feri, Mössmer Pali, Koreck Iván, Adriányi Esztike és Jolánka, Grünwald Margit és Ilona, Vadas Zoltán, Schweiger Irma és Katinka, Dienes Mariska, Francke Kálmán, Gervay Mariska, Adler Margit és Ilona.

A »KIS LAP« XLIII. köt. 22. számában közölt képrejtvény megfejtését beküldték még: Dienes Mariska, Szontagh Donát és Sándor.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Ij. Somssich Andor. Mielőtt az egész munkát lefordítanád, mutatóba küldhetnél egy-két lapot. Amaz elbeszélésre nézve csalódol: az nem fordítás. De hol a jóságos Ég nevében szereztél azt a levélpapírost? Hiszen a bele rajzolt sok figurától nem is látszik az írás. A japáni, akiről ez a papíros nevezkedik, sokkal okosabb, semmint ilyen hóbortos papírosra írjon. S veszem észre, hogy magad is ugyan megviaskodtál vele, míg soraidat leírtad. — **Szontagh Donát és Sándor.** Kereskedői firmákat csak nem ajánlhatok! Korcsolyát bizony sokfelé kapsz jót Budapesten is. Az Andrássy-uton kettőnél is többet látok. A rejtvény nagyon, nagyon, de nagyon régi. Valami távolabb eső tárgyat dolgozzatok fel. — **Günther Hona és Mariska.** Bár csonkán küldtétek be, a mama ítélete kelleténél szigorubb. De közlés czéljára mégis jobbaeszkát várok. — **Pollák Erzsike.** Nem »Kossuth«, de »Kossuth. Reménylem magam is, hogy idővel jó levelet fogsz írni. De gondosan vetni a betűt már most is lehet egy kis jó-akarattal. Lássam tehát mentül előbb a takaros levélkét. — **Maár Pista.** Most hintsetek a szegény kopláló madárkáknak, mikor apró lábaeszkáikkal nem bírják kikaparni a vastag hó alól a szemecskét. — **Biedermann Frida.** Ha elfogadtam, csak sorát várjad. A többit átadtam a kiadó hivatalnak, melyhez első sorban kellett volna fordulnod. — **Gutmann Lily.** A kiadó hivatal el fog járni benne.

Boldog ünnepeket! — **S. E.** A kis történetet besoroztam. Kérem a nevét, hogy a közlemény alá tehessem. — **Talasy Kornélia.** Mind a kettő megjelent már. Persze, másnak is az eszébe jutottak. Reménylem, egésszéd azóta jobbra fordult. — **„Férge dala.”** Petőfi óta van ugyan dala a farkasoknak is, meg a kutyáknak is. Ilyen nótát azonban, minőt ez a kis kutya »dala«, nem lehet még közölni. Gyöngye csahintás az még csak. Idővel, ha rimmel, mérettel tisztában leszel, tégy újabb kísérletet, mert egy-egy ügyes vonását a versikének szívesen elismerem. — **Hirsch Otília.** Már hogy haragudnám meg én azért, ha arra kérsz, nevedet igtassam a többi megfejtő névsorába? Van értelme az ilyen kérelemnek? — **Moldován Béla.** Ird meg pontosan az adresszedet. A küldendőből magad íteld meg aztán: öreg ur-e már vagy fiatal bácsi-e még? Egésszéd haladása felől tudósíts. — **Stern Zsófi.** Bizony, azok a színes képek, melyek újévtől a »Kis Lap« mellett meg fognak jelenni, kedvesnél kedvesebbek. — **Kabdebo Margit.** Várakozásodat úgy a műmellékletek mint jutalmak felül fogják mulni. — **Haidt Margit.** Már ha éppen kérdezed, megsughatom, hogy az írásod elég szép, ha balkézrel írtad. A jobb kéztől jobbat várok. De a szép írás nem adatott mindenkinek. Némelykor a leghűségesebb igyekezet is hiába van. Ez azonban ne busitson. — **Oláh Ilonka és Zoltán.** Irjátok meg a czimetekeket pontosan s aztán küldök. De a »Kis Lap«-ban azt ki nem adhatom. — **Martine.** Czimete kérek, hogy írhattok. — **Szathmáry Péter.** Az egyik nagyon is könnyű, a másik nagyon is nehéz. Maradj az arany középben és küldj amannál nehezebbet, emennél könnyebbet. Anta hugocskád rejtvénye bizonyítja, hogy élénk eszű gyermek. — **Müller Erzsé.** Jól van elmondva. De régi történetbe (mert hányszor volt az már elmesélve!) valami újabb változat kellene. — **K. és L.** Kettőn fogóztatok bele, hogy ilyen gyöngye dolgot írjatok? Pedig egytől is kevés. — **Josipovich Kálmán.** A kicsi Dorát is örömet fogadom hieim táborába. — **Weissenstein testv.** Mi az az »adalom«?

BÜNTETÉS.

M. M. levelét nem az irásáért. (mert az csinos) mit inkább azért nem veszem figyelembe, mert nem illik irkából kitépett, rongyos szélű és piszkos papírosra írni. F. b.

A szt. Karácsony alkalmából ezereken és ezereken kívántatok boldog ünneplést. Hálával és változatlan szeretettel köszönöm és viszonzom!

Forgó bácsi.